

(Поводом текстова „[Још могу да послуже за пример](#)“ и „[Нек не цвета хиљаду цветова](#)“)



Изгледа да је стара новинарска тужбалица о томе како новински текстови „живе само један дан“ или сасвим нетачна, или има изузетке, међу које, чини се, спада и моја „Пометња у чоколадном царству“. Како другачије разумети то да се реакција на моју колумну из пера Михаила Црнобрње, иначе, последњег амбасадора СФРЈ при ЕУ и „специјалног саветника за европске интеграције“ при министарству економије у влади ДОС-а, појавила чак девет дана по њеном излагању (а, искрено речено, нешто сумњам да је текст г. Црнобрње данима чамио у уредничкој фиоци)?!

Не могу рећи да нисам поносан, али плашим се да је – барем овога пута – почаст готово незаслужена. Мој „инкриминисани“ текст садржи дословно две основне тврдње и готово ноторне констатације. Под 1: У наредним месецима и годинама ЕУ ће полагати тест своје функционалности и одрживости. И, под 2: У Србији се последњих година запатио један неозбиљан и некритички тип ЕУ пропаганде који у својој претераности помало вређа здрав разум, а о националном достојанству да и не говоримо.

Дакле, нисам тврдио ништа специјално и ништа драматично. Нисам ширио никакву евро-фобију, не кажем да нам земље ЕУ не могу бити узор у многим стварима, нити поричем да и међу евро-ентузијастима има интелектуално и морално поштених и часних људи. (Баш као што се, разуме се, и на тзв. националном полу српског интелектуално-политичког спектра, исто тако, може наћи будала, лопова и провокатора.)

Тешко је и замислити лавину клевета и бесмислених оптужби која се на мене сручила поводом овог текста. А још је теже покушати на те бесмислице одговорити. Дакле, није ми „мука од Европске уније“ (али, кад смо већ код тога, јесте ми малчице мука од неких „евро-љубаца“). Не, уопште не мислим да је Европска унија „последња рупа на свирали“. Не, нисам тврдио да ће ЕУ да се распадне, нити сам јој „писао читуљу“. Само сам констатовао да проблем постоји (да је више простора и да је ово другачија врста текста ту бих тврдњу лако могао документовати цитатима из водећих западних медија) и да, „почетни резултати овог теста, за сада

, ...иду на руку евроскептицима“.

Уосталом, шта рећи и како расправљати с текстом и и о тексту који почиње речима: „Ако је и од Ђорђа Вукадиновића, много је“? И ко онда, питам се, овде „прелази границу доброг укуса и коректне комуникације“?

Али најгоре је то што чак ни такав текст није најгоре што се поводом моје колумне излегло из провинцијске мануфактуре локалних еврофанатика. Тако извесни „историчар уметности“ пише о „Вукадиновићевој визији пропасти новог светског поретка, САД и остале 'империјалистичке банде“, а богме и о „полурасистичком испаду повезаном са бојом коже председника Обама“ (обратите пажњу на формулацију, само „председник Обама“, ни чега, ни чији председник – амерички? Миленковићев? или можда свих нас?), који је, мислим тај „полурасистички испад“, Миленковић ишчитао из наслова мог текста.

Господе боже?! Па у том мом тексту нема ни речи нити било какве алузије о Америци, а још мање о њеном актуелном председнику – који, узгред буди речено, барем за сада, мени изгледа много мање црн од његова два претходника.

Колико патологије и/или колико безобразлука је неопходно да би се из моје шaljиве алегорије о „царству у коме царује другарство“ и у коме су „куће од чоколаде, а прозори од мармеладе“ ишчитао „(полу)расизам“ и алузија на „председника Обаму“?! Или то можда неко пројектује своју сопствену подсвест и своје скривене расне и политичке предрасуде према председнику САД и његовој, бар за америчке прилике, про-левичарској политици? Или је у питању нешто друго, односно, једноставно хајка, позив на линч и „диференцијацију“ неподобних медијских кадрова?

Ја у свом тексту нисам алудирао ни на кога посебно. Када неког конкретно имам на уму ја му наведем име – или, уколико ми се то учини згодније из стилских разлога, употребим асоцијацију која не оставља места дилеми око тога о коме је реч. Уосталом, ако већ експлиците помињем имена Бориса Тадића, Војислава Коштунице, Томислава Николића и Камерона Мантера, зашто бих се служио еуфемизмима када је реч о неком локалном НВО барону и ЕУ-активисти? (Додуше, ови последњи понекад збиља знају да буду опаснији, или макар малигнији и малициознији.) Дакле, не, господе, имао сам на уму манир, а не било коју конкретну особу. Али мислим да није баш ни сасвим случајно то што су се М. Црнобрња и Н. Миленковић сами препознали. И да се не лажемо, да тај мој опис није бар малчице погодио мету, односно у жицу један тип овдашње, отужно

„Чекај ме и ја ћу сигурно доћи, моја Европо“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 16 март 2009 22:41

смешне и агитпроповске ЕУ пропаганде, нико се на њега не би тако освртао, нити би имао толико хиљада читалаца и преко стотездесет коментара на Политикином сајту.

Али стварност је још једном била већа, тј. фантастичнија од уметничке и колумнистичке имагинације. Наиме, управо у тренуцима док је текла расправа поводом мог „чоколадног царства“ у новинама се појавио Европи посвећен текст победничке беседе Бранислава Стојановића из Параћина, освајача првог места на националном такмичењу младих „У Зоранову част“, у организацији ДС-а и Фонда „Др Зоран Ћинђић“, који се завршава речима: „А до тада, ја ћу остати та мала рупа на твојој блузи због које ће ти увек бити хладно! А ти не желиш ту језу крај свог великог срца. Чини те леденијом него што си. Зато, не бежи више, чекај ме и ја ћу сигурно доћи, моја Европо! Воли те твоја Србија!“ Мислим, шта рећи?